

Huibert (Huib) van der Maaden werd geboren op 11 februari 1904 in Helmond. In het dagelijks leven was hij leraar op de lagere school.

Op 14 mei 1930 werd twee maanden na de oprichting in Katwijk de Julianagroep officieel geïnstalleerd door de Nederlandse Padvindere Vereniging. In 1933 werd deze landgroep uitgebreid met een zeeverkennerafdeling. Een sloep die op het strand aanspoelde werd de eerste boot van de zeeverkenner. Toen de zeeverkenner eenmaal een boot tot hun beschikking hadden stapten er een groot aantal landverkenner over naar de zeeverkennergroep met als gevolg dat de

landverkennergroep werd opgeheven. Huib was oprichter en schipper van de zeeverkenner van de Julianagroep. Daarnaast was hij Oubaas van de Watertrappers, de stam van deze groep. Hij ging in 1937 naar de Wereld Jamboree in Vogelenzang.

Huib ging in augustus 1939 met een groep voortrekkers als 2e Kanderstegstam op kamp naar Kandersteg International Scout Centre in Zwitserland. Ondertussen nam de dreiging in Europa door Nazi-Duitsland toe. De groep van 40 voortrekkers, onder leiding van oubaas Lorentz uit Breda, kwam uit heel Nederland. Oubaas Lorentz was kapitein bij de artillerie en op 23 augustus ontving hij een telegram uit Nederland dat hij onmiddellijk terug moest keren, samen met Joop ter Pelkwijk die luitenant was. Ze vertrokken een paar uur later. In het kader van de voormobilisatie werden een dag later officieren en kwartiermakers opgeroepen. De internationale toestand was in Kandersteg het gesprek van de dag en ook de Engelse aanwezigen in Kandersteg gingen onmiddellijk terug naar huis. Op de 25e, twee dagen voor het geplande einde van het kamp, gingen ook de andere deelnemers in overvolle treinen terug. De algemene mobilisatie werd een paar dagen later, op 28 augustus, afgekondigd en alle dienstplichtigen (lichtingen 1924-1938) werden opgeroepen. Op 1 september viel Duitsland Polen binnen.

Als technisch getraind voortrekkersleider begint hij voorzichtig met mijn stamleden dadelijk na de capitulatie met ondergronds werk: illegale lectuur, onderduikers, verbergen van joden, valse persoonsbewijzen enz. Van het een komt het ander.

In de oorlog bleven de scouts van de groep, ook na het verbod op Scouting, elkaar zien. De houten keet in de zuidduinen werd door de bezetter gevorderd. Toen duidelijk werd dat de jeugdstorm in het gebouw zou worden gehuisvest brandde de keet op mysterieuze wijze af. Verschillende scouts van de Julianagroep waren actief in het verzet zoals Huib van der Maaden, Anton en Jan Planjer, Leen Bezemer en Herman en Maarten Lugthart. Een aantal van hen waren onderdeel van de Brittenburggroep zoals Johannes Huijsman, Gerard en Aat

Brouwer en Willem Taat. Deze groep was een echte Katwijkse verzetsgroep, ondanks dat zij nooit aangesloten zijn geweest bij de LO (Landelijke Organisatie).

Huib had onder andere Joodse onderduikers in huis en was betrokken bij de illegale pers. Hij hield een dagboek bij van de belevenissen. In mei 1943 werd Huib verraden en op 26 mei wordt hij gearresteerd voor het 'verspreiden van radio berichten'. Vanuit het politiebureau in Katwijk is hij naar het Oranjehotel in Scheveningen overgebracht. Hier zat hij in cel 470. Hij werd meermalen verhoord en later berecht in Utrecht. Huib werd uiteindelijk veroordeeld tot negen maanden celstraf voor het in bezit hebben van een niet ingeleverde radio die was afgestemd op de Engelse zender moest de straf uitzitten in de gevangenis van Düsseldorf. In plaats van op 23 maart 1944 vrijgelaten te worden werd hij via Hannover en Berlijn op transport gesteld naar het concentratiekamp Sachsenhausen. In april 1945 werden de gevangenen gedwongen om het kamp te verlaten onder bewaking van soldaten en officieren omdat de Russen Berlijn naderden. In groepen van 400 gevangenen moesten ze lopen naar het noordwesten, richting Schwerin (de later zogenoemde 'Dodenmars'). In *Weest Paraat officieel orgaan der Nederlandsche Padvindere*, vertelt hij over hoe zijn Scoutingtraining hem bij zijn barre tochten heeft geholpen.

Na de oorlog wordt Huib weer actief binnen Scouting als groepsleider maar raakte later toch wat teleurgesteld in Scouting. In 1951 werd hij voorgedragen als Assistent districtscommissaris voor Zeeverkenneren in district Rijnland. Hij werd leraar in het Zeehospitium in Katwijk (sanatorium voor kinderen) waar hij zijn Scoutingprincipes van activiteit en leren door doen beter kon uitoefenen. Hij werd later Hoofd van de Openluchtschool Rotterdams Zeehospitium Van Der Maaden.

Huib overleed op 3 juli 1984 in Rosmalen

Meer informatie

[Een Scoutinggroep in oorlogstijd - PDF Free Download \(docplayer.nl\)](#)

[Historie algemeen \(historievankatwijk.nl\)](#)

[Voor de oorlog \(historievankatwijk.nl\)](#)

[enquetecommissieregering - HUIBERT VAN DER MAADEN \(google.com\) Huib van der Maaden | Digitaal Namenmonument Oranjehotel](#)

[Huibert Van Der Maaden - Historische gegevens en stambomen - MyHeritage](#)

[StamboomNederland](#)

[Weest paraat; officieel orgaan van de Nederlandsche Padvindere, jrg 21, 1936, no. 3, 1936 » 1936-03 - Pag. 3 | Delpher](#)

["De huifkar"; algemeen maandblad van en voor voortrekkers der Nederlandsche Padvinderebeweging, jrg 5, 1937, no. 47, 1937 » 1937-03 - Pag. 13 | Delpher](#)

[Weest paraat; officieel orgaan van de Nederlandsche Padvindere, jrg 21, 1936, no. 3, 1936 » 1936-03 - Pag. 3 | Delpher](#)

[Weest paraat; officieel orgaan van de Nederlandsche Padvindere, jrg 33, 1950-1951, no. 7, 1951 » 1951-04 - Pag. 29 | Delpher](#)

Weest Paraat april 1965

[Archieven.nl - 61-82 Verzoeken voor extra levensmiddelenbonnen, 1945-1946. \(NIOD Instituut voor Oorlogs-, Holocaust- en Genocidestudies\)](#)

Logboek 2^e Kanderstegstam 1939, Scoutingmuseum Baarn

Onder de druk van de oorlog

Als technisch getraind voortrekkeerder begin ik voorzichtig met mijn stamleden dadelijk na de capitulatie met ondergronds werk: illegale lectuur, onderduikers, verbergen van Joden, valse persoonsbewijzen, enz. Van het een komt het ander. Dan verraad!... Gelukkig van iemand buiten onze kring... Mijn eerste gevangenis is in het Oranjehotel... Ondanks de honger probeer ik me op padvindersmanier mentaal fit te houden... 't Valt niet mee!... Ik zoek bezigheid, aan twee medegevangenen instrueer ik knopen met afgetrokken bandjes van mijn onderbroek... maak horizonschetsen en panoramaschetsen van gefingeerde vergezichten met een stompe potlood op wc-papier... probeer vuur te slaan met behulp van een brok tegel tegen de waterkruik, waarbij vonken op een hoopje afgekrabde tandenborstel moeten spatelen... Het lukt en mijn celgenoot kan zijn sigaret van matrasmulling oproken.

Dit was nog maar het begin...

Transport naar Utrecht... Kleve... Düsseldorf... Hannover... Berlin... Het lichaam verzwakt... beneden de 50 kilo... de druk wordt groter... Grossangriff!!!... Gevangenis voor een groot deel in puin... ik kom er levend uit... Eenzame opsluiting, om gek te worden... Maar na twee dagen dwing ik mezelf weer tot activiteit. Ik heb een spel achterover gedrukt! Belangrijk! Hiermee ga ik verzen maken, de letters gaatje voor gaatje gestoken in een wc-papier... Dan komen medegevangenen. Die kan ik bezighouden met vertellen van mijn kampeerzwerftochten, iedere dag... Ik krijg een inzinking... Een medegevangene snaukt me er weer bovenop: *Hij bent padvinder, jij moet ons helpen, jij moet vertellen!*... En ik vertel weer...

Augustus 1944... Concentratiekamp Sachsenhausen... We vormen een kringetje medegevangenen: een dominee, een fabrieksarbeider, een procureur bij het gerecht, een student, een landarbeider, een kantoorbediende... Ze luisteren naar me, als ik ze vertel, hoe ze in de moeilijkste omstandigheden met een minimum aan middelen een maximum resultaat kunnen bereiken... Ik leer ze - in theorie - primitief koken, kamperen, kompaswerk op zon en sterren...

Dan komt helaas de praktijk: 23 april 1945, dodenmars van Sachsenhausen naar Schwerin, veertien dagen praktisch zonder eten... lopen... lopen... 'Wer nicht

durchhält bleibt liegen!!!... slapen in de open lucht met één deken... Na een week wordt het eerste voedsel verdeeld: ieder een afgestreken setlepel meel en 1 cm² vloe...

Ik heb enkele kampvrienden naast me, anderen willen zich bij ons aansluiten... 'Mag ik vannacht bij je blijven? *Jij bent padvinder, jij weet, hoe we de nacht door moeten komen!*... Weer treed ik op als instructeur, ondanks alle ellende... De dikste deken op de grond... nee, niet in de modder... daar is het wat hoger, daar staat nog wat gras...

Zo, nu vier man er op, linkerzij, aansluiten... Geef hier je dekens... twee over de voeten... goed er onder stoppen... twee als dakpannen er over... hoofden er ook onder... Tot slot wurm ik mezelf als laatste er onder... Midden in de nacht: Allemaal op de rechterzij, goed aansluiten... 's Morgens ligt er hagel en natte sneeuw op de dekens... Warm gelegen?... JA!...

We sjouwen over een bosweg, mul zand. De SS-vrachtkar moet door gevangenen getrokken en geduwd worden... 't Gaat niet, de wielen ploegen zich te diep in het losse zand... Een SS-er beveelt: Prikkeldraad van de afrastering trekken en voor aan de wagen vastbinden... Zie zo, trekken!!!... 25 man te weinig?... Dan 50 man er voor... EN TREKKEN!!!

... Gevangenen pakken prikkeldraad... Ik vraag aan de bevelende SS-er: Mag ik de palen van het hek ook gebruiken? Voor dwarsstangen?... Onmogelijk!... Es ist Stacheldraht!!!... Jawohl, es geht doch! Ik vraag medegevangenen om me te helpen... één komt naar voren, een leerling van een zeevaartschool... hij kent óók knopen... En in korte tijd hebben we een aantal palen met een bepaalde slag, de ankersteek, aan het prikkeldraad bevestigd, zodat we nu *duwend* de wagen door het zand zeulen...

Ik ben er levend uitgekomen. Hoe? Dat is me achteraf een raadsel...

Maar er is grote dankbaarheid in mijn hart aan God, die het zo bestuurd, dat ik als padvinder m'n geleerde activiteiten daadwerkelijk kon gebruiken, om anderen en mezelf te helpen, om het *divies* onder de moeilijkste omstandigheden in toepassing te brengen, n.l.: DIENT!

H. VAN DER MAADEN

Wie zou verwachten, dat in dit artikeltje een nauwkeurige, zij het korte, weerspiegeling te vinden zou zijn van wat men in een gevangenis en concentratiekamp ondergaan moest, wat men daar meegemaakt heeft, wat men gevoeld heeft... die moet ik bij voorbaat teleurstellen. Eenvoudig omdat dit niet te beschrijven is, op geen enkele wijze, in geen enkel boek. Slechts feiten kunnen vermeld, situaties beschreven worden, maar de geestelijke druk, waaraan men bloot stond, is niet te beschrijven...

Met deze restrictie wil ik iets vertellen hoe ik poogde mijn padvindersloopbaan voort te zetten, ook al zat ik opgesloten, eerst in een reeks gevangnissen, later in Sachsenhausen...

Foto, aangeboden aan Ds. W.M.A. Kalkman bij zijn vertrek uit Katwijk oct 1935. De zeeverkennerstroep in de Buitenwatering. Van achter naar voor: Schipper Huib van der Maaden, V.T. Cor van der Boon en Arie Diepenhorst, a.p.l. Niek Huysman, V.T. Frans Nieuwenhuizen, de zeeverkenner Mart Lugthart, Henk Lammerte, Aart van der Hak, Herman Lugthart, Keesje Parlevliet en stuurman Niek Ravensbergen. De foto werd gemaakt op zaterdag 28 september 1935, Naam van de boot: Zeehond. (Logboek Arie Diepenhorst)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.